

Мечтите

– Ти имаш ли си гадже? – ме пита Ели с потайна усмивчица и особен блясък вдетските очи. С Люба сме на поляната пред детския дом.

– Не – отговорих колкото се може по-твърдо, като същевременно се опитвах да звуча небрежно. – А ти?

С известна гордост хлапето кимна утвърдително, но все още не можеше да се начуди на моята старомодност. Ели няма още осем, аз вече навърших осемнадесет. Както се шегувахме с Люба, според Ели сигурно съм стара мома. Може би и според вас.

Психолозите май са единодушни, че удовлетвореността от живота или, с други думи, щастието зависи преди всичко от два житейски избора – на работа и на брачен партньор. Бях много удивена, когато на курса по фотография преди години психоложката, която водеше лекцията „Психология на фотографията“, разви следната теория: „В целия си живот жената се стреми съзнателно и подсъзнателно да си намери брачен партньор. Това е заложено в нея като част от майчинските ѝ инстинкти, защото целта е продължаването на рода.“ Порази ме посредственото представяне на жената като контролирана от инстинкти с единствена цел майчинството. Сега като по-зряла (от тогава) знам, че тези инстинкти наистина определят в някаква степен поведението на жената.

Още от малки ние, момичетата, започваме да строим кули. Идеята за любовта е заложена в приказките, които израстваме. Кой не си спомня Снежанка, Пепеляшка или Спящата красавица... Краят винаги е един и

същ – след множество перипетии в доброто и красиво девойче се влюбва (най-често от пръв поглед) също толкова добър и красив принц, който се оженва за него и го отвежда далеч от неволите му, в приказния си дворец, който се намира през девет царства в десето. В приказния свят психолозите и психотерапевтите биха останали без работа, защото там не е възможен неправилен избор на спътник в живота. Героините притежават всички безценни добродетели, така че на принцовете не им

остава нищо друго, освен да се влюбят в тях, впрочем и с принцесите е същото. Разбира се, не бих обвинила приказките. Те са храна за детското въображение, която има за цел да му разкрие моделите. Ако бяха реалистични, нямаше да са приказки.

Е, след приказките при някои по-бързо, при други по-бавно идва периодът на харесването. Товаса чувствата, които витаят по всяко време на годината и правят живота интересен, понякога може би му придават и смисъл. На кого не му е познато? Състезаването между хубавиците започва още в училище – модните

дрехи, гримът, аксесоарите. Всяка девойка иска да прикрие недостатъците си и да демонстрира своите предимства. Започват шушуканията за момчетата, sms-ите, излизанията, романсите, сълзите, срещите, историите – приказни и не толкова

приказни събития. Въпросът „Кого харесваш?“ е неизменна част от разговорите между приятелки, от лексиконите, стои в основата на интригите, кавгите и развалените приятелства... Словосъчетанието харесвам + име на момче се превръща във важна част от самоличността на момичето, само че за разлика от нейното име, националност и ЕГН в повечето слу-

чай тази част се мени непрекъснато, както се сменят дрехи и аксесоари. Глаголът „харесвам“ е напълно уместен тук, тъй като в основата на чувството са вкусът и предпочитанията на момичето. Това, което ни се струва най-красивото преживяване

телите си и да придобие желаната независимост. За повечето хора, ако не ти се е случило нещо подобно, все едно не си живял.

Не знам кой на кого отмъщава за несериозното отношение, дали ние на момчетата или те на нас. Доволни сме само от факта, че сме успели да привлечем няколко мъжки погледа към накипената си, понякога съвсем изкуствена персона, а после четем по списанията мозаични заключения за мъжката психика от типа: „Мъжът обича с очите си“. Ами ако няма нищо друго, освен това, което вижда? Нямам нищо против външната красота, но ми е болно, че навсякъде около нас – в живота и в изкуството – об-

ведение днес са модерни – това са идеалите, които са обсебили Холивуд, женските списания, песните.

Но нека не говоря като песимиста, за когото чашата е наполовина празна. Познавам и изключения. Пред очите ми са много млади и вече не толкова млади хора, които са пример за брак, какъвто трябва да бъде според Библията. Тези живи примери – един от тях е семейството, в което съм отраснала – са потвърждение за това, че мечтите ми са осъществими и вярата ми не е напразна.

Харесвам думата „съпруга“, въпреки че днес звучи малко архаично. Означава „свързана“ и колкото и непривлекателен да е този образ за днешната младеж, точно той характеризира най-точно бъдещите отношения, към които се стремя. Общите посока и цел, отговорността, поета един пред друг и пред Бога, взаимното посвещаване – това за мен са истинските прояви на една зряла любов. Не си ли заслужава да ги търся?

Обикновено мечтите не обичат да чакат, да бъдат загърбвани и замествани със скучни принципи.

За мен обаче картината, която нарисовах с бързи щрихи, не е скучна и еднообразна. Взаимоотношенията, за които копнея, не се изразяват в това, да не ми е самотно, да удовлетворя потребностите си и да не оста на по-назад от общоприетата норма. Не разчитам на случая и късмета за важните неща в моя живот. Вечният ми Създател има по-добри намерения за мен. За тях си заслужава да се чака и с години, защото със своята вечност надминават всяка мечта.

МАРИНА МИХАЙЛОВА

не обичат да чакат